

като мъдрия Соломонъ. На една отъ маситѣ лежеше нещастната овчица, а настрани стоеше готвачътъ въ бѣла престилка и ножъ въ ржка. Когато бѣха дошли вече всички, — Ицата бързо се обърна къмъ насъ.

— Господа, ето готвачътъ, ето ножътъ, рѣжете кой отъ кждето му харесва, запичайте въ кухнята, вземайте и за ротнитѣ си командири... нѣма що да ви уча.

Въ мигъ кухнята се оживи. Нѣмаше дори време за шеги.

— Яжте, яжте, — подканяше ни любезниятъ домакинъ, — пкъ и побързайте, защото ще трѣбва да отидемъ на погребение. И като казваше това, той се приготвяваше: нахлузи бѣлата готварска шапка за капа, препаса престилката за патрихилъ, върза чашата за кадилница и оттукъ начена опѣлото.

— Хайде, готвачъ, вземай кокалитѣ, ти войникъ — лопатата и газъта, а вие господа — следъ мене, за да отдадемъ последна почитъ, — нареждаше Ицата.

Смѣхъ до болезненостъ превиваше всички ни. Едва намирахме сили да следваме „шествието“. На стотина крачки отъ стола войникътъ изкопа трапче, изтърси коститѣ, а Ицата, като ги залѣ съ газъта, изправи добродушно глава и почна да нарежда:

— ... Много и много сж жертвитѣ, които трѣбва да се даватъ предъ олтара на сто-